C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kane_07-Cepele_bratrstva.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kane_07-Cepele_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.12.2004
Modification Date: 20.12.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ČEPELE BRATRSTVA
(Blades of Brotherhood)

"Smrt je blankytný plamen, tančící nad těly"
Solomon Kane
1. Zvoní meče a objevuje se neznámý

Meče se zkřížily s nepříjemným ocelovým řinčením, až se rozlétly modravé jiskry. Žhavé pohledy se setkaly nad čepelemi - tvrdé, černé oči proti vulkanickým modrým. Dech svištěl sevřenými zuby, nohy se pohybovaly trávou; tu dozadu, tu dopředu.
Majitel černých očí použil fintu a zaútočil s rychlostí útočícího hada. Modrooký mladík jej odrazil, vykonal ocelově pružnou rukou půlobrat a jeho kontra připomínala blesk za letní bouře.
"Zadržte, pánové!" ozvalo se a meče se zvedly. Mezi šermíři stanul urostlý muž s drahokamy vykládaným rapírem v jedné a trojrohým kloboukem ve druhé ruce.
"Konec! Spor byl rozhodnut a čest ochráněna! Sir George je raněn!"
Černooký muž před sebe netrpělivým pohybem natáhl levou paži, z níž se řinula krev.
"Ustup stranou!" vykřikl zuřivě, zadržuje v ústech nadávku. "Rána? Sotva škrábnutí! To o ničem nerozhoduje! Nic to neznamená! Bojujeme na život a na smrt!"
"Jistě, ustup, prosím, Ruperte," promluvil vítěz tiše, ale jeho modré oči zářily jako jiskry vykřesávané z

ocele. "Tento spor může být rozhodnut jen smrtí jednoho z nás!"
"Odložte zbraně, vy mladí kohouti!" prskl sir Rupert. "Přikazuji vám to jako soudce! Doktore, pojďte sem, prosím, a prohlédněte ránu sira George. Jacku Hollinstere, skryjte zbraň! Nepřeji si mít v tomto distriktu žádné krvavé vrahy, jakože se Rupert ďArcy jmenuji."
Mladý Hollinster neodpověděl, ale soudcův kategorický příkaz nevykonal. Jen sklonil čepel k zemi a zůstal stát zachmuřený a tichý, pohlížeje na všechny kolem zpod zamračeného černého obočí.
Sir George se zarazil, ale jeho sekundant mu něco rychle pošeptal, takže se podřídil, odevzdal zbraň a svěřil se do lékařových rukou.
Tato scéna se odehrávala ve smutné krajině. Nížinný kraj, jen řídce porostlý sežloutlou, suchou trávou, jenž klesal k širokému pruhu bílého písku, posetému vyplavenými kusy dříví. Z druhé strany bylo vidět šedé, neustále se vlnící moře, jež vypadalo jako mrtvý obr, na jehož prázdném klíně byla jediným projevem života osamocená plachta, bělající se v dálce. Na pevnině se nedaleko krčily špinavé chalupy nevelké vesnice.
Hbité, pestré postavy vášněmi zmítaných lidí na pláži tvořily s tímto divokým, smutným pozadím podivný kontrast. Bledé jarní slunce vyvolávalo odlesky na čepelích mečů. drahokamy vysázených jílců, stříbrných knoflících na pláštích některých mužů a zlaté ozdobě na klobouku sira Ruperta.

*

Sekundanti sira George svému mandantovi pomohli obléci plášť, zatímco sekundant Hollinsterův, bystrý mladík v soukenném kabátci, svého přítele přesvědčoval, aby se také oblékl. Ale Jack, jenž nedokázal snést urážku, jej odstrčil. Najednou vyskočil kupředu, natáhl před sebe meč a promluvil zvučným a vzrušením rozechvělým hlasem.
"Dávejte si pozor, sire George Banwayi! Škrábnutí na paži není dostatečnou satisfakcí za urážku, to si snad uvědomujete! Příště, až se opět setkáme, zde nebudou žádní soudci, kteří by vaší hnusnou kůži mohli zachránit!"
Šlechtic se rychle otočil s nadávkou na rtech, ale sir Rupert energicky vykročil k Jackovi.
"Pane! Co si to dovolujete..."
Hollinster mu plivl přímo do tváře, pak se odvrátil zády a šel svou cestou, když přitom energicky zastrčil meč do pochvy. Sir George, se snědou tváří, zkřivenou úšklebkem, učinil pohyb, jakoby za ním chtěl vykročit, ale přítel mu opět něco pošeptal a ukázal na moře. Banway pohlédl na osamocenou plachtu, jakoby zavěšenou na obloze, a pak lehce přikývl.
Hollinster šel mlčky pláží, s odkrytou hlavou, s pláštěm jen přehozeným přes ramena a s kloboukem v ruce. Nárazy větru cuchaly jeho pečlivě napomádované kadeře, rozpálenou hlavu ale ochladit nedokázaly.
Jeho sekundant, Randel, šel beze slova za ním. Čím dál pokračovali po pláži, tím byl kraj kolem divočejší a drsnější. Obrovská skaliska, zšedlá a porostlá mechem, vystrkávala své hlavy napříč pobřežím a rozeklanými úbočími klesala na schůzku s vlnami. Z dálky, od podnoží nebezpečného útesu, zaznívalo neustálé hluboké hučení.
Jack Hollinster se najednou zastavil, obrátil tvář k moři a z hloubi duše vyvrhl dlouhou, vášnivou kletbu. Zhrožený posluchač pochopil, že tíha onoho kacířství je způsobena bolestí z toho, že se mu nepodařilo ponořit meč až po zábranu v černém srdci té svině, toho šakala, toho proklatého lumpa George Banwaye! "Teď mi už je jasné," zavrčel, "že ten lump, když už ochutnal mou ocel, se proti mně nikdy nepostaví do čestného souboje, ale, u Boha..."
"Uklidni se, Jacku," povzdechl si ztěžka ctihodný Randel, nejbližší Hollinsterův přítel, který stále ještě nedokázal pochopit necekané záchvaty neovladatelné zuřivosti, jež Jacka čas od času napadaly. "Nezasáhls ho špatně, neprošlo mu to lacino. A pak, snad bys toho člověka za to, co udělal, nezabil..."
"Ne?" vykřikl Jack vášnivě. "Nedokázal bych zabít člověka za tak hnusný čin? A potom, vždyť to ani není člověk, ale nejhorší lump ze všech šlechticů. Než uplyne měsíc, vytrhnu mu srdce z hrudi! Copak nechápeš, že veřejně zostudil Mary Garvinovou, dívku, kterou miluji? Že mě urazil nad sklenicí piva v taverně? Myslíš si..."

"Chápu," povzdechl Randel. "Slyšel jsem to se všemi podrobnostmi snad už tucetkrát. Vím taky, že jsi mu vychrstl do obličeje víno, nafackovals mu, obrátil jsi na něj plný stůl a pak do něj dvakrát nebo třikrát kopl. Na mou čest, Jacku, už ses mu dostatečně pomstil! Sir George má rozsáhlé styky a ty jsi jen syn kapitána ve výslužbě. S ohledem na to ses prokázal neobyčejnou statečností. Ať už se na to dívám jak chci, sir George se s tebou ani bít nemusel. Mohl využít svá práva a nechat tě zbičovat sloužícími."
"Kdyby to udělal, vpálil bych mu kouli z pistole přímo mezi ty prokleté, černé oči," prohlásil nasupeně Hollinster, se zasvištěním propouštějící vzduch sevřenými zuby. "Dicku, nech mě o samotě s mým šílenstvím. Ty hlásáš zásadu, kterou znám také - zásadu shovívavosti a mírnosti. Jenže tam, kde jsem žil, bylo možno spolehnout se pouze na meč u pasu; odtud také je má krev tak divoká a horká. A teď se ve mně ta krev kvůli té urozené svini vaří. Věděl, že Mary miluji a schválně tam seděl a špinil v mé přítomnosti její jméno... ano, v mé přítomnosti, dokonce se přitom na mě díval! Proč? Protože má peníze, půdu, tituly... rozsáhlé rodinné svazky a v jeho žilách prý plyne ušlechtilá krev. A já jsem jen chudák a syn chudáka, jenž celý svůj majetek nosí ve váčku u pasu. Kdyby byla Mary šlechtična, respektoval by..."
"Ale jdi!" přerušil jej Randel. "Copak George Banway někdy něco respektoval? Jeho neslavně proslulé jméno je v tomto kraji velice dobře známo. Respektuje jen to, co sám chce."
"Takže chce Mary," podtrhl tato slova jeho druh ponuře. "Možná, že by ji chtěl zprznit tak, jak to dělá se spoustou jiných děvčat z okolí. Jenže nejdřív bude muset zabít Jacka Hollinstera. Nerad bych, Dicku, aby sis myslel, že jsem hrubián ale možná bude lepší, když mě teď opustíš. Nejsem pro nikoho dobrou společností a teď potřebuji samotu a studený mořský vzduch, aby ochladil mou rozbouřenou krev."
"Nebudeš hledat sira George?" zarazil se Randel.
Jack netrpělivě mávl rukou.
"Půjdu, kam mě oči povedou, slibuji. Sir George půjde domů lízat si rány. Nevystrčí odtamtud nos přinejmenším po nejbližší dva týdny."
"Jacku, nebude to pro tebe nebezpečné?"
Jack se zašklebil.
"Neboj se. Zvolím-li tuto cestu, budu pracovat pod rouškou noci, ne za bílého dne."

*

Randel vykročil k vesnici. Jen pochybovačně kroutil hlavou. Jack se okamžitě vydal po pláži, každým krokem se vzdaloval od obydlených míst, nořil se do tmavého království divokých strží a úhorů. Vítr pronikal pod jeho oděv, šlehaje jej jako bičem, ale Jack si plášť neoblékl. Chlad podzimního dne zahaloval jeho duši jako rubáš, a tak proklínal tuto zemi i její podnebí.
Pociťoval hluboký stesk po vzdálených, teplejších zemích na jihu, jež navštívil za svých cest. Leč když před očima jeho obrazotvornosti stanula usměvavá dívčí tvář zastíněná zlatými loknami, z jejíchž očí se linulo teplo mnohem lákavější než zlatý žár tropických pláží, cítil, že i tato neúrodná země se naplnila teplem a radostí.
Jenže vtom se v jeho mysli objevila další tvář - výsměšná, snědá, s tvrdýma, černýma očima a zlostně sešklebenými rty pod úzkým černým knírkem, což bylo znamení lidí krutých. Jack Hollinster šťavnatě zaklel.
Najednou se do jeho myšlenek vetřel hluboký, rozechvělý hlas.
"Tvá slova, mladíku, zní jako trouby a činely, jsou plná síly a vzteku, jenže také naprosto bezvýznamná."
Jack se prudce otočil, svíraje ruku na jílci meče. Na velkém šedém kameni seděl neznámý muž. Onen člověk vstal a přehodil si přes ruku šosy širokého černého pláště.
Hollinster si jej udiveně prohlížel. Byl to muž, jenž svým zjevem přitahoval pozornost. Poněkud vyšší než Hollinster, jehož výška byla rozhodně nadprůměrná. Na štíhlé postavě nebyl ani gram tuku. Široká ramena, vypnutý hrudník a dlouhé, silné ruce označovaly sílu, rychlost a houževnatost - znamenaly dokonalého šermíře. Ten muž Jackovi připadal jako šedý vlk, takový, s jakými se setkával v sibiřských stepích.
Mladíkovu pozornost ale přitáhla hlavně tvář. Spíše protáhlá, s jemnými rysy, ve spojení s podivně

opálenou bílou pletí a poněkud propadlými lícními kostmi, působila na první pohled dojmem obličeje nebožtíka - dokud se mu nepohlédlo do očí. Tento pohled způsoboval šok, protože z očí vyzařovala strašlivá síla. Jack Hollinster nebyl schopen popsat jejich barvu. Byla v nich šeď starobylých ledovců a studený blankyt nejvzdálenějších koutů Severního moře. Nad nimi visela těžká černá obočí. Celkově to byla fysiognomie Mefistofelova.
Neznámý byl oděn neobyčejně prostě, oblečení dokonale ladilo se zjevem. Na hlavě měkký, černý, ničím neozdobený klobouk. Od nohou ke krku jej pokrýval ponurý, černý oděv, jenž neoživovala žádná ozdoba ani šperk. Na prstech silné ruky nenosil žádné prsteny, na jílci rapíru se neleskl žádný kámen a dlouhá čepel se skrývala v prosté kožené pochvě. Na celém oděvu nebyla žádná stříbrná přezka, ani spona na botách.
Podivnou prostotu oděvu narušovala nečekaná, zvláštní, široká šerpa, převázaná na cikánský způsob kolem pasu. Byla vyrobena z východního hedvábí lesklé zelené barvy, za ní pak trčel jílec dýky a kolby dvou těžkých pistolí.
Hollinsterův pohled bloudil po prazvláštní postavě neznámého a v hlavě se mu zrodila otázka, odkud se tady ten člověk, tak nezvykle oděný a po zuby ozbrojený, mohl vůbec vzít. Podle vzhledu by to měl být puritán, ale...
"Jak ses tady ocitl?" otázal se Jack směle. "A jak to, že jsem tě neviděl, dokud jsi nepromluvil?"
"Přisel jsem sem stejně, jako všichni poctiví lidé, mladíku," odvětil hluboký hlas, zatímco se neznámý opět zahalil do pláště a posadil na kameni. "Po svých vlastních nohách. A ke tvé druhé otázce? Lidé, tak silně pohrouženi do svých problémů, že až berou Jeho jméno nadarmo, si nevšímají ani svých přátel, ani, na vlastní škodu, svých nepřátel."
"Kdo jsi?"
"Jmenuji se Solomon Kane, mladíku, a jsem tulák bez domova... pocházím z Devonu."
Jack se nejistě zamračil. Ten puritán někde nějak ztratil charakteristický devonský přízvuk. Z jeho řeči bylo těžké odhadnout, z které části Anglie pocházel, zda ze severu nebo z jihu.
"Přicházíš z daleka, pane?"
"Cesty mne vedly mnoha vzdálenými kraji, mladíku."
"Nebyls náhodou kapitánem ve francouzské Cizinecké legii a nebyls v..." vyslovil název místa.
Kane se zachmuřil.
"Jistě. Velel jsem tam rotě bezbožníků, za což bych se měl asi stydět, mělo to ale svou příčinu. V tom městě totiž pod záminkou nezbytnosti docházelo k ukrutným činům a mně z toho krvácelo srdce... Nu což, mnoho vody proteklo od té doby pod mostem a podařilo se mi už některé krvavé vzpomínky utopit v mořských vlnách... A když už tak mluvíme o moři, nevíš náhodou něco o tom korábu, stojícím od včerejšího soumraku tam v dáli?"
Dlouhý prst ukázal na moře, ale Jack zakroutil hlavou.
"Je příliš daleko. Nedokážu zahlédnout žádné podrobnosti."
Tvrdý pohled studených očí spočinul na jeho obličeji a Hollinster nepochyboval, že ten pohled mohl překonat značné vzdálenosti, snad i přečíst název, namalovaný na zádi daleko kotvící lodi. Pro ty podivné oči nic nemožného neexistovalo.
"Skutečně, je to příliš velká vzdálenost. Není nic vidět," souhlasil Kane "Soudě ale podle siluety, myslím, že tu loď znám. Mám pocit, že bych se s velkou chutí setkal s jejím majitelem."
Jack na to neřekl ani slovo V nejbližším okolí nebyl žádný přístav, ale za příznivého počasí se loď mohla přiblížit k pobřeží a hodit kotvu hned za útesy. Mohla to být pašerácká loď. Podél tohoto takřka neobydleného pobřeží, kde se jen zřídkakdy objevovali celníci, se pašeráctví dařilo odjakživa.
"Slyšels někdy o Jonasovi Hardrakerovi, jemuž námořníci přezdívají Rybář?"
"O tom krvežíznivém pirátovi? Slyšel jsem, že v poslední době krouží někde v Karibském moři."
Kane přikývl.
"Lži jsou rychlejší než nejrychlejší lodě. Rybář krouží tam, kde je jeho loď, a kde je jeho loď, to ví jen jeho pán, Satan."
Vstal z kamene a ještě důkladněji se zahalil do pláště.
"Bůh vedl mé kroky mnoha podivnými stezkami, mnoha podivnými zeměmi," promluvil temně. "Některé z

nich byly poctivé, jiné pak hříšné; někdy mi připadalo, že mě vede bez cíle a bez nutnosti, leč vždy, když jsem hledal hlouběji, nacházel jsem příčinu. A ty poslyš, chlapče, kromě plamenů pekelných není horšího ohně než blankytný plamen pomsty, hořící v lidském srdci ve dne v noci, neúnavně, dokud není uhašen krví. Poslední dobou jsem často zbavoval života všelijaké špatné lidi. Nu což, Bůh je mým průvodcem a mou oporou a mně se zdá, že mi tady opět vydává do rukou mé nepřátele."
Po těchto slovech Kane vykročil dlouhým kočičím krokem, ponechávaje za sebou nevěřícně zírajícího Hollinstera.

2. Noční návštěva

Jack Hollinster se probudil uprostřed noci, usedl na posteli a rozhlédl se kolem. Měsíc byl v novu, ale za oknem, na pozadí hvězdnaté oblohy, bylo vidět hlavu a široká ramena nějakého člověka. Varovné "Pst!" zaznělo jako hadí zasyčení.
Jack vstal, vytáhl meč z pochvy, zavěšené na pelesti postele, a přistoupil k oknu. Hleděla na něj vousatá tvář s párem malých, lesklých očiček. Muž dýchal ztěžka, jako po dlouhém běhu.
"Ber zbraň, chlapče, a pojď se mnou," ozval se naléhavý šepot. "Má ji!"
"Ted? Kdo má koho?"
"Sir George!" oznámil mrazivý šepot. "Poslal jí dopis podepsaný tvým jménem, kde ji vyzval, aby přišla ke skalám. Jeho drábi ji chytili a..."
"Mary Garvinovou?"
"Koho jiného, pane!"
Pokoj se mu zatočil před očima. Hollinster očekával útok na sebe, nečekal ale, že by ten lump, sir George, byl tak sprostý a dokázal unést bezbrannou dívku.
"Aby ho peklo pohltilo!" sykl sevřenými zuby a rychle sáhl po oděvu. "Kde je teď?"
"Vzali ji do jeho domu, pane."
"A kdo jsi ty?"
"Já jsem jen chudák Sam, pane, sloužím ve stáji u taverny. Viděl jsem, jak ji chytili."
Hollinster, teď již oblečený, se zbraní v ruce vyskočil oknem ven.
"Děkuji ti, Same," řekl. "Jestli to přežiju, odvděčím se ti."
Sam se usmál, až se objevily jeho žluté zuby.
"Půjdu s tebou, pane. Sám mám taky několik dloužků, které si chci se sirem Georgem vyřídit," řekl a mávl mohutným kyjem.
"Tak pojďme. Rovnou do domu té svině."

*

Věkovitý dům sira George Banwaye, v němž žil sám, nepočítáme-li několik podezřele vyhlížejících sloužících a pár najatých vrahounů, stál dvě míle za vesnicí, poblíž pláže, ale opačným směrem než kudy Jack putoval předešlého dne. O tom velkém, mohutném domu se stářím zčernalými dubovými okenicemi, vyžadujícími dosti důkladné opravy, kroužilo mnoho podivných pověstí, a z vesničanů nahlédli pod jeho střechu jen ti násilníci a dobrodruzi, jimž byla společnost hospodáře milá. Nechránila jej zeď, jen poničený plot a několik útlých stromků. Stál zády otočen k vřesovišti, čelem se pak obracel k pláži, na tomto místě široké asi sto metrů, oddělující budovu od vln, tříštících se o balvany. Skaliska, tyčící se z vody hned u břehu přímo proti domu, byla výjimečně vysoká, strmá a rozeklaná. Říkalo se, že v nich jsou neobyčejné jeskyně, nikdo ale nic jistého nevěděl, neboť sir George tento kus pláže a skaliska zuřivě bránil jako svůj soukromý majetek a stávalo se, že po lidech, kteří se s ním chtěli blíže seznámit, střílel z muškety.
Když se Jack Hollinster se svým podivným druhem blížil k tomuto domu, nesvítilo v něm ani jedno světlo. Takřka celá obloha byla zakryta mlžným oparem a černá hrouda budovy se na této scéně přízračně rýsovala jako temný, zlověstný stín, obkroužený tmavými, schýlenými stromy a látkami plotu, připomínajícími duchy. Od moře, ačkoli tam všechno mizelo pod neproniknutelným šedým rubášem,

zaznělo v jednom okamžiku, aspoň Jackovi se to zdálo, tlumené zařinčení kotevních řetězů. Bylo by vůbec možné, aby nějaká loď zakotvila u té rozeklané skalní hráze? V šeru tonoucí moře bezustání řvalo jako ve spánku chrčící nestvůra.
"Silný vítr, pane," ozvalo se hlasité Samovo zašeptání. "Průvan může uhasit svíce v lampě, ale my ho stejně najdeme!"
Tiše se přikradli k velkému, tmavému domu. Jack se poněkud podivil, že nikde nevidí žádné stráže. Copak si byl sir George tak jistý, že je ani nepostavil? Anebo hlídači někde zalezli a spali? Opatrně se pokusil otevřít okno. S údivem zjistil, že se těžké okenice otevřely bez větší námahy. Najednou mu hlavou prolétlo hrozné podezření - všechno to bylo příliš jednoduché! Bleskurychle se otočil, aby spatřil, jak mu těžký kyj v Samových rukou padá na hlavu. Uskočit nebo se bránit neměl čas. V posledním okamžiku ještě postřehl v malých očkách vítězoslavné plamínky - pak svět zmizel a Jacka pohltila neproniknutelná tma.

3. "Dnes v noci tu kráčí smrt"

Jack Hollinster pomalu procital. Prudce zamrkal, aby rozehnal rudou mlhu před očima. V hlavě mu tepala nesnesitelná bolest a oči oslepovalo oslnivé světlo. Zavřel je, doufaje, že se záře zbaví, ale světlo pronikalo i víčky a zdálo se, že svítí přímo na obolavělý mozek. V uších mu zaznělo nezřetelné mručení nějakých hlasů. Pokusil se zvednout ruku ke hlavě, nebyl ale schopen uvolnit ji. Najednou si na všechno vzpomněl a vědomí se mu okamžitě vrátilo.
Ležel se svázanýma rukama a nohama na vlhké a špinavé podlaze. Byl ve velké, sklepní místnosti, až ke stropu zastavěné baňatými soudky a sudy a černými bečkami, vyhlížejícími jako nádoby na střelný prach. Strop vysoko nad ním protínaly těžké dubové trámy. Na jednom z nich visela lucerna, jejíž zářivé světlo jej tak oslňovalo. Osvětlovala střed místnosti, vysílajíc do koutů pohyblivé stíny. V jednom rohu sklepení se zvedalo široké kamenné schodiště, ve druhém se pak jako tmavá jáma otevíral průchod do chodby.
Ve sklepě se nacházelo mnoho mužů. Jack rozeznal snědý, sešklebený Banwayův obličej, opilého zrádce Sama a dva či tři dobrodruhy, kteří svůj čas dělili mezi dům sira George a vesnickou tavernu. Zbývajících deset nebo dvanáct mužů neznal. Byli to bezpochyby námořníci - zarostlí a svalnatí, s kroužky v uších a nosech, oblečení do zasmolených kalhot. Na zbytek jejich oděvu byl podivný a groteskní pohled. Někteří z nich měli barevné šátky ovinuté kolem hlavy, všichni pak byli až po zuby ozbrojeni. Hlavně bylo vidět krátké, široké, zakřivené šavle, drahokamy vysázené jílce dýk a stříbrem vykládané pistole. Ti lidé hráli kostky a pili víno, hlasitě a často kleli; světlo lucerny v jejich očích vrhalo zlověstné záblesky. Piráti! Spojení těch pitoreskních oděvů s projevy brutality jednoznačně nasvědčovalo, že to nejsou poctiví námořníci. Špinavé kalhoty a námořnické košile, k tomu pak hedvábné šerpy, ovinuté kolem pasu, na nohou nejen obyčejné vlněné punčochy, ale v mnoha případech boty se stříbrnými přezkami a těžké zlaté prsteny na prstech. Z velkých zlatých kruhů, visících z uší, svítily obrovské drahokamy. Za pásy trčely ne obyčejné námořnické nože, ale drahé španělské a italské dýky. Celky, krutostí poznamenané obličeje a hulvátské, kacířské chování jasně svědčily o jejich krvavém řemesle.
Jack si vzpomněl na loď, kolébající se na vlnách při západu slunce a tlumené řinčení řetězů v mlze. Připomněl si najednou podivného cizince Kanea, jehož slova dávala tak mnoho k zamyšlení. Věděl snad, že je to pirátská loď? Co jej s těmito divochy spojovalo? Měl snad jeho puritánský převlek maskovat zločince?
Najednou se k věznì obrátil muž, hrající se sirem Georgem kostky. Byl vysoký, štíhlý a široký v ramenou, takže při pohledu na něj Jackovi srdce vyskočilo až do krku. Rychle se ale ovládl. Na první pohled oka se mu zdálo, že je to Kane, ale teď si všiml, že pirát, postavou tak silně připomínající puritána, je v každém jiném ohledu jeho protikladem. Byl oblečen prostě, i když stejně jako ostatní pestře - opásán hedvábnou šerpou, se stříbrnými knoflíky a zlatými stužkami na kazajce. Za širokým pásem mu trčel jílec dýky a kolby pistolí, hustě posázené drahokamy. Dlouhý rapír, překypující zlatým vykládáním a drahokamy, visel na bohatém, hadovitě zkrouceném pásu, přehozeném přes rameno. V obou uších visely zlaté kruhy, v nichž zářily krvavě rudé rubíny, jejichž karmazínová záře silně kontrastovala se snědou pletí obličeje.

Jeho úzká tvář, vyzařující krutostí, něčím připomínala sokolí zobák. Pérem ozdobený klobouk tkvěl na vysokém čele pevně nasazený nad řídké černé obočí, ne ale tak nízko, aby zakrýval barevný šátek kolem hlavy. Ve stínu klobouku se nepokojně hýbaly studené šedé oči, jež chvíli sršely jiskrami, chvíli se zase skrývaly ve stínu. Jako čepel nože úzký nos klesal v oblouku k tenkým ústům a krutostí zkřivené rty zastiňoval dlouhý zakroucený knír, jaký nosili madžuští mandaríni.
"Hej, Georgi, náš host se probouzí!" vykřikl onen muž s náznakem krutého výsměchu v hlase. "U Dia, Same, už jsem měl dojem, že jsi mu dal příliš velkou dávku. Jenže on má tvrdší lebku, než jsem si myslel."
Banda pirátů se odtrhla od svých zábav a vrhla na Jacka vážné, i když pobavené pohledy. Sir George zrudl ve tváři a zvedl levou paži, aby ukázal obvaz viditelný pod pomačkaným hedvábným šátkem.
"Měls pravdu, Hollinstere, když jsi tvrdil, že nám při našem dalším setkání nebudou překážet žádní soudci. Jen mám dojem, že ta tvoje prašivá kůže teď nemá cenu ani zlámané grešle."
"Jacku!"
Banwayovým výskotem pronikl najednou, jako seknutí nožem, vylekaný výkřik. Jack, jemuž srdce stouplo až do krku, sebou trhl v poutech a když až k bolesti vytočil hlavu, spatřil obrázek, který mu vyrazil dech. Dívka byla přivázána k velikému kolu, upevněnému k dubovému trámu, klečela na mokré a špinavé podlaze, obracela k němu pobledlou tvář se strachy rozšířenýma očima a notně poškubanými zlatými loknami.
"Mary! Och, Bože můj!" zasténal Jack.
Ten bezmocný výkřik se setkal se sborovým výbuchem smíchu.
"Napijme se na zdraví zamilovaných!" zvolal vysoký pirátský kapitán, zvedaje pěnou přetékající pohár. "Napijme se na zamilované, chlapci! Mám dojem, že mu naše společnost není vhod. Nechtěl bys s tou malou děvkou zůstat sám, chlapče?"
"Vy proklaté svině!" vykřikl Jack s námahou se zvedající na kolena. "Zbabělci! Bílí ďáblové! U pekelných sil, kdybych tak měl volné ruce! Rozvažte mě a holýma rukama vám zakroutím krky! Jestli z vás nezbudou jen mršiny pro šakaly, můžete mě nazvat mluvkou a zbabělcem!"
"U Jidáše!" promluvil jeden z korzárů uznale. "Přese všechno má ten chlapec celkem dobré nápady! A co za proud slov, má poklona! Dovol mi, kapitáne..."
"Drž hubu!" zavrčel ochraptěle sir George, jemuž nenávist sžírala srdce jako krysa. "Ztrácíš čas, Hollinstere. Vůbec nemám v úmyslu postavit se ti s mečem v ruce. Měl jsi svou příležitost, ale propásls ji. Teď s tebou budu bojovat tak, jak se to spíše hodí k tvému postavení a pozici. Nikdo neví kam ani proč jsi odešel. A nikdo se to ani nikdy nedozví. Moře už skrylo mnohem znamenitější těla než je to tvoje, a je to úkryt přímo skvělý, zvláště až se tvoje kosti změní v bláto na jeho dně. A ty…" obrátil se k zhrožené dívce, šeptající prosebné modlitby. "Zůstaneš se mnou nějaký čas v tomto domě. Možná i v tomto sklepě. A až mě omrzíš..."
"Nejlepší by bylo, kdyby tě přestala bavit za dva měsíce, až se sem vrátím," poznamenal s ďábelským humorem kapitán. "Vezmu-li sebou teď tu mrtvolu, a sám Satan ví, jak je to nepříjemný náklad, chtěl bych příště mít příjemnějšího cestujícího."
Sir George se kysele usmál.
"Budiž. Za dva měsíce bude tvoje, pokud do té doby nezemře. Vypluješ před úsvitem s krvavým cárem člověka, který chci z Hollinstera udělat, zabaleným do plátna. Hodil ho do moře tak daleko odtud, aby voda jeho tělo nikdy nevynesla na pevninu. To je snad jasné. A pak, za dva měsíce, se můžeš vrátit pro holku."

*

Jack poslouchal ten hrozný plán s hlasitě bušícím srdcem. Obrátil se na dívku.
"Má milá," řekl tiše, "jak ses sem dostala?"
"Nějaký člověk mi přinesl zprávu," zašeptala příliš zhrožená, než aby dokázala mluvit nahlas. "Písmo bylo velice podobné tvému a dopis byl podepsán tvým jménem. Bylo tam napsáno, že jsi raněn a že se se mnou chceš setkal u skal. Šla sem. A tam mě tito lidé chytili a dlouhým tunelem přivedli až sem."

"Jak jsem říkal, pane," zaječel chlupatý Sam, vyvalující bulvy opuchlých očí, "jen starý Sam je mohl takhle dostat! Přišel sem sám, klidný jako beránek! Ech, ano, byl to mistrovský trik... a ty ses nechal nachytat jako dokonalý pitomec!"
"Tak dost!" ozval se černý, vysoký a zachmuřený pirát, vyhlížející na prvního důstojníka. "To, co máte v plánu, je dost nebezpečné, můžeme kvůli tomu přijít o kořist. Co když tady dívku někdo najde a ona prozradí náš úkryt? Kde na tomto břehu kanálu najdeme odbyt na zboží ze Severního moře?"
Sir George i kapitán se zasmáli.
"Uklidni se, Allardine. Proč jsi tak smutný? Všichni si budou myslet, že holka utekla s tímhle klukem. Její otec mu ji nechce dát, jak tvrdí George. Nikdo z vesnice je už nikdy neuvidí ani o nich nikdy neuslyší, určitě je tady hledat nebudou. Nevěříš, protože jsme se pustili tak daleko od Maine. Ale copak jsme už i dřív nepluli kanálem, copak jsme dokonce nepřepadávali obchodníky na Baltu, pod nosem vojenských korábů?"
"Možná, že máš pravdu. Já bych se ale cítil mnohem líp, kdybychom už tyhle vody měli co nejdál za sebou," zabručel Allardine. "Duch Bratrstva v těchto šířkách mizí. Naším domovem je Karibské moře. Cítím v kostech, že se něco blíží. Smrt nad námi visí jako černý mrak a já nevidím cestu, kudy by se před ní dalo prchnout."
Piráti se neklidně pohnuli.
"Holá, chlape. To jsou hloupé řeči."
"A mořské dno je dost hloupé místo k odpočinku," odpověděl Allardine ponuře.
"Hlavu vzhůru!" zasmál se kapitán, hlasitě plácaje zasmušilého důstojníka po zádech. "Dej si skleničku rumu na dobrou náladu. Je pravda, že Popravčí dok je odporné lože, ale my ho co nevidět necháme na závětrné straně. Napij se na nevěstu! Cha chá! Na Georgovu a moji nevěstu... i když ta malá děvka nevypadá, že by ji to těšilo..."
"Ticho!" vykřikl Allardine, zvedaje hlavu vzhůru. "Neslyšeli jste nějaký tichý výkřik?"
Ve sklepě nastalo ticho, všechny oči se otočily ke schodišti a ruce uchopily jílce zbraní. Po chvíti kapitán netrpělivě pokrčil rameny.
"Já jsem nic neslyšel."
"Ale já ano. Výkřik a zvuk pádu... Říkám ti, dnes v noci tu kráčí smrt..."
"Allardine!" prohlásil kapitán rozhodně, svíraje ruku na láhvi. "Začínáš být jako stará bába, která ječí při pohledu na vlastní stín. Ber si příklad ze mne! Copak jsi někdy viděl, že bych se něčeho bál nebo že mě něco trápí?"
"Na tvém místě bych se měl na pozoru," odvětil zachmuřený důstojník ponuře. "Ve dne v noci tančíš na tenkém laně... A nezapomínej, že ve dne v noci jde po tvých stopách onen člověk-vlk. Copak si už nepamatuješ, jakou zprávu ti před dvěma lety poslal?"
"Bah!" zasmál se kapitán a zvedl láhev k ústům. Je to příliš dlouhá cesta, a to i na..."
Najednou na něj padl velký černý stín, láhev mu vypadla z ruky a rozbila se na podlaze. Pirát zbledl a pomalu se otočil, jakoby byl zasažen předtuchou. Všechny obličeje se obrátily ke schodišti, vedoucímu z domu do sklepa. Nikdo neslyšel, jak se otevřely dveře, ale na schodech stál vysoký muž, od hlavy k patám černě oděný, opásaný lesklým zeleným pásem. Zpod těžkého černého obočí, zastíněného velkou krempou měkkého klobouku, hleděl pár chladných očí, jiskřících jako krystaly ledu. Obě jeho ruce držely těžké pistole s natáhnutými kohoutky. Solomon Kane!

4. Hašení plamene

"Ani se nehni, Jonasi Hardrakere," promluvil Kane bezbarvým hlasem. "Ty také, Bene Allardine! Ani vy, George Banwayi, Johne Herkere, Černý Miku, Tome Bristole... Držte ruce před sebou! Nikdo ať se nedotkne dýky ani pistole, jinak je okamžitě synem smrti!"
Ve sklepě se nacházelo snad dvacet mužů, ale v namířených černých hlavních číhala jistá smrt pro dva z nich a nikdo neměl chuť být první. Nikdo se ani nehnul. Jen Allardine, s obličejem připomínajícím sněhovou vločku na třepetajícím se plátně, zasténal:
"Kane! Já to věděl! Když je blízko, cítím ve vzduchu smrt! Říkal jsem ti to, Jonasi, připomínal jsem ti

zprávu, kterou ti poslal před dvěma lety, ale ty ses smál! Říkal jsem ti, že se objevuje jako stín a zabíjí jako duch! Ani rudí Indiáni v Nových zemích nejsou tak prohnaní, jako on! Ech, Jonasi, měl jsi mě poslechnout!"
Kane na něj vrhl tvrdý pohled a důstojník zavřel ústa.
"Pamatuješ si mě z dávných dob, Bene Allardine... Znal jsi mě dříve, než se bratrstvo korzárů změnilo v gang lupičů. Jak si určitě vzpomínáš, měl jsem jisté účty s tvým minulým kapitánem... nejdřív na Tortuze, pak u mysu Horn. Byl to špatný člověk a teď jej bezpochyby stravují plameny pekelné... Pomohl jsem mu dostat se tam, když jsem jej trefil kulí z muškety. A moje prohnanost... Opravdu, strávil jsem dlouhý čas v Darienu, kde jsem poznal mnoho způsobů stopování a sledování, jenže vy, piráti, jste jako volové, tak snadno se necháte napálit. K těm, co stáli na stráži venku, jsem se bez potíží přikradl v husté mlze a ten drzý lupič, stojící na stráži u dveří do sklepa, ani nevěděl, že jsem vstoupil do domu. Zemřel rychle, jen krátce vypískl jako píchnuté prase."
"Pro co jsi sem přisel?" zabručel Hardraker.
Solomon Kane na něj vrhl mrazivý pohled, jenž znamenal příslib strašlivé pomsty.
"Část tvé posádky mě zná z dřívějška, Jonasi Hardrakere, jemuž lidé říkají Rybář," Kaneův hlas byl pořád bezbarvý, i když se v něm skrývala hrozba. "Dobře víš, proč jdu po tvých stopách z Maine do Portugalska, a pak z Portugalska do Anglie. Před dvěma lety jsi v Karibském moři potopil loď ‚Létající srdce' z Doveru. Byla na ní i mladá dívka, dcera... nu, na jménu nezáleží. Určitě si na tu dívku vzpomínáš. Stařec, její otec, byl můj blízký přítel, kdysi mi jeho dcerka sedávala na kolenou... maličká, která vyrostla, aby zhynula ve tvých špinavých prackách, ty krvavý pse. Když jste tu loď přepadli, dostala se ona mladá dáma do tvých drápů a zakrátko na to zemřela. Konec konců, smrt k ní byla laskavější než ty. Její otec se o jejím osudu dozvěděl od lidí, kteří přežili, ztratil smysly a dodnes v tom stavu zůstal. Dívka neměla bratry, neměla nikoho, jen starého otce. Nikoho, kdo by ji mohl pomstít..."
"Kromě tebe, sire Galahade?" vyprskl Rybář.
"Ano, kromě mě, ty prokleté krvavé prase!" zařval Kane nečekaně, a ten výbuch užasle zírající piráty překvapil a vylekal. Nic nepřekvapí a nevyleká tak moc, jako pohled na člověka s ocelovými nervy a tvrdou disciplinou, jenž se nečekaně přestane ovládat a vybuchne plnou silou vražedné zuřivosti. Po chvilkovém výbuchu primitivní, neovladatelné vášně, byl Kane opět sám sebou - chladný jako ocelové ostří a nebezpečný jako kobra.
Jedna hlaveň mířila přímo na Hardrakerovu hruď, druhá pak bloudila po zbytku sevřeného houfu.
"Máš poslední příležitost smířit se s Bohem, piráte," pronesl Kane opět bezbarvým hlasem. "Za chviličku už může být pozdě."
Pirát se poprvé zachvěl.
"Velký Bože," zasténal a čelo se mu pokrylo perlivým potem. "Přece mě tu jen tak nezastřelíš?"
"Přesně to udělám, Jonasi Hardrakere," odpověděl Kane bez sebemenšího náznaku vzrušení v hlase. "A udělám to s radostí. Nejsi snad ztělesněním všech možných zločinů? Nejsi snad smrad, urážející Boží nos, černá stránka v knize lidstva? Ušetřils snad někdy lidskou slabost nebo obyčejnou bezbrannost? Chtěl bys uniknout svému osudu, ubohý zbabělče?"
Pirát se ze všech sil snažil ovládnout.
"Nuže, nemám v úmyslu vyhýbat se svému osudu, ale zbabělec jsi ty."
V mrazivém pohledu se na okamžik objevila hrozba a vztek. Zdálo se, že Kane bojuje sám se sebou, že se ze všech sil snaží uchovat si lidskost. Stál na v šeru ponořeném schodišti jako napůl lidská bytost, jako obrovský černý kondor, připravující se zaútočit a zabít.
"Jsi zbabělec," pokračoval pirát klidně, protože nebyl hlupák a pochopil, že se dotkl Kaneova nejslabšího místa - ješitnosti. A Kane, i když se nikdy nevychloubal, byl nesmírně hrdý na to, že ať o něm mluvili jeho nepřátelé jakkoli, nikdy jej nikdo nenazval zbabělcem.
"Možná si i zasloužím být chladnokrevně zavražděn," pokračoval Rybář, pohlížeje přimhouřenýma očima. "Jenže, nedáš-li mi žádnou šanci bránit se, lidé tě určitě nazvou lumpem a zbabělcem."
"Čest nebo pomluvy, to je jen otázka ješitnosti," prohlásil Kane ponuře. "Lidé budou vědět, zda jsem zbabělec nebo ne."
"Ale já ne!" vykřikl Hardraker triumfálně. "Jestli mě zastřelíš, odejdu na věčnost aniž bych věděl, zda jsi

lump - bez ohledu na to, co o tobě budou říkat jiní."
Kane se snažil nemyslet na to, co ten lupič říká nebo co si myslí, v hloubi duše ale dobře věděl, že on sám tu tíhu na duši bude nosit až do smrti. Zamračeně přikývl.
"Dobrá. Dostaneš svou příležitost, i když sám Bůh ví, že si to nezasloužíš. Čím chceš bojovat?"
Rybář se zamyslel. Kaneova obratnost v šermu kordem byla mezi všemi vyhnanci a lupiči, potulujícími se světem, přímo legendární. Při souboji na pistole neměl také nejmenší naději požít nějaké finty nebo prokázat svou obrovskou sílu.
"Nože!" sykl sevřenými zuby.
Kane si jej chvilku pozorně měřil zrakem, nespouštěje ani na okamžik namířené pistole, pak se na jeho zamračeném obličeji objevil letmý, zlověstný úsměv.
"Může být. Pravda, není to zrovna gentlemanská zbraň... ale konečně, nožem lze také usmrtit, i když taková smrt není ani rychlá, ani bezbolestná."
"Položte své zbraně na zem," obrátil se na piráty.
Neprodleně jeho rozkaz vyplnili.
"A teď rozvažte chlapce i dívku."
I to bylo vykonáno okamžitě. Jack, troucí si ztuhlé končetiny a ohmatávající rozbolavělou hlavu, přiběhl k tiše sténající Mary a chytil ji do náruče.
"Dovol jí odejít," šeptl, ale Solomon nesouhlasně zakroutil hlavou.
"Strážní před domem by ji okamžitě chytili."
Kane chytil Jacka a postavil jej do poloviny schodiště, aby kryl Mary zády. Podal Hollinsterovi pistole a pomalu začal rozvazovat pás a svlékat kazajku, kterou pak položil na schod. Hardraker také odložil všechny své zbraně a svlékl se do pasu.
"Dobře je všechny hlídej," zabručel Kane. "Já se postarám o Rybáře. Kdyby kdokoli z nich sahal po zbrani, okamžitě ho zastřel. Kdybych padl, okamžitě i s dívkou prchni. Ale neboj se, v mé duši hoří blankytný plamen pomsty, nemohu tedy zahynout."
Dva muži se postavili proti sobě - Kane s odkrytou hlavou, jen v košili a Hardraker se šátkem na hlavě, do půl pasu obnažený. Pirát držel v ruce čepelí nahoru dlouhou tureckou dýku. Kane měl svou dýku namířenou na protivníka, jakoby v ruce držel kord. Oba byli zkušení válečníci a nikdo z nich nedržel ostří dolů, jak se to dělá obyčejně, protože by to nebylo výhodné.

*

Byla to podivná scéna, vypadala jako noční můra, osvětlená světlem lucerny, visící na zdi. Bledý mladík, stojící na schodišti s namířenými pistolemi, a vzlykající dívka, schovávající se za jeho zády; řada dlouhovlasých mužů u zdi s divoce se lesknoucíma očima; modravé záblesky světla na čepelích nožů; vysoké postavy uprostřed, kroužící kolem sebe, zatímco jejich stíny spěchaly krok za nimi, měníce tvary i intenzitu podle toho, jak muži útočili anebo od sebe odskakovali.
"Pojď blíž a bojuj, puritáne," naléhal pirát, ustupující ale celou dobu před neustále, i když opatrně, útočícím Kanem. "Pomysli na tu holku, kvakere!"
"Myslím na ni pořád, ty odpadku z očistce," odpověděl Kane temně. "Rozpálils mnoho plamenů, zmetku, jedny žhavější než druhé..." čepele nožů vrhaly ve světle lucerny smrtelně siné odlesky, "…ale všechny pekelné plameny... každý z nich... jde uhasit... krví!"
Kane skočil jako vlk. Hardraker odvrátil přímou ránu a uskakuje stranou, sekl nahoru. Kaneova dolů namířená dýka jeho čepel odrazila a pirát okamžitě napjal železné svaly, zkroutil se jako had a uskočil z dosahu puritánových paží. Kane útok okamžitě zopakoval. V každé potyčce to byl on, kdo útočil. Jeho nůž byl jako blesk, mířil tu na obličej, tu na tělo a pirát byl dlouho natolik zaměstnán odrážením divokých ran, že ani nemohl uvažovat o vlastním útoku. Nemohlo to tak ale trvat věčně. Boj na nože je obvykle krátký a končí smrtí. Tato krátká zbraň není vhodná k nějaké delší výměně úderů, vyžadující šermířské umění.
Hardraker konečně dostal příležitost, podařilo se mu uchopit Kaneovu ozbrojenou ruku, sevřít ji v ocelovém stisku a zároveň ze všech sil nasměrovat bodnutí do soupeřova břicha. Kane s hluboko

rozseknutou rukou jej ale stačil chytit za zápěstí a zadržet ostří sotva palec od svého břicha. Nějaký čas oba stáli bez hnutí jako sochy, jen se navzájem měřili zraky.
Kane takový způsob boje neměl rád. Upřednostňoval naprosto jiný styl, vedoucí k rychlejšímu ukončení souboje - styl volný, otevřený, skládající se z útoků a úniků, seknutí a krytů, kde všechno záviselo na rychlosti rukou, nohou a očí, a zároveň i umožňovalo otevřeně sekat. Měl-li to ale být silový souboj... budiž.
Hardrakera se pomalu začaly zmocňovat pochyby. Ještě nikdy se nesetkal s člověkem, který by se mu vyrovnal v souboji nespoutané, hrubé síly, ale teď najednou stál před skálopevným, jakoby ze železa odlitým puritánem. Vkládal do souboje celou svou obrovitou sílu, napínal veškeré svaly rukou a zapíral se nohama, ale Kane presto jeho ozbrojenou ruku pomalu odtlačoval. Hardraker pevně svíral nahoru zvednutou Kaneovu paži, ale Solomonův nůž mu mířil přímo na hruď. Kane se snažil přemoci sílu svírající jeho zápěstí a ponořit čepel do pirátových prsou. Rybářův nůž se nacházel dole s čepelí namířenou vzhůru. Pirát se zase snažil přemoci stisk Kaneovy ruky a rozpárat puritánovi břicho.
Stáli tak proti sobě, až se do krajních mezí napjaté svaly rozechvěly únavou a na čelech obou soupeřů se objevily veliké kapky potu. Na Hardrakerových skráních vystouply žíly. Bylo slyšet jen zrychlený dech. Dlouho nedokázal nikdo ze soupeřů získat převahu. Až pak, pomalu, začal Kane Hardrakera odtlačovat dozadu. Sevřené pěsti obou mužů nezměnily ani o palec své postavení, ale pirátovo tělo se začínalo třást. Jeho úzké rty se rozevřely v přízračném úsměvu nelidské námahy, v němž ale nebyl ani náznak radosti. Jeho tvář s vypoulenýma očima připomínala rozšklebenou lebku. Neodvratně jako Smrt začala Kaneova síla převažovat. Rybář klesal, pomalu, jako strom, který se po odseknutí kořenů sklání k zemi. Začal sípat a chrčet, neustával ale v boji o udržení svého postavení. Přesto ale palec po palci klesal dolů, až se konečně zády opřel o dubovou desku stolu a Kane se nad ním tyčil jako posel Osudu.
Hardrakerova pravá ruka ještě pevně držela jílec dýky, levá stále ještě svírala Kaneovo pravé zápěstí. Ale puritán, drže nebezpečnou čepel levou rukou v bezpečné vzdálenosti, začal tlačit svůj nůž dolů. Na Kaneových skráních velkou námahou nabobtnaly žíly. Palec po palci tlačil Rybáře ke stolu a zároveň klesal i jeho nůž. Pod neodvratně klesajícím ostřím nože se svaly v postupně slábnoucí pirátově paži napjaly a vyboulily jako ocelová lana. Na okamžik to vypadalo, že se Rybáři podařilo zadržet soupeřovu silu, nikdy se mu ale nepodařilo odtlačit Kaneovu ruku ani o palec. Zoufale se pokoušel bodnout dýkou v pravé ruce, ale Kaneova zkrvavená ruka byla jako z ocele.
Nelítostná čepel dýky už byla jen na palec od těžce dýchajících pirátových prsou a mrazivý Kaneův pohled plál stejným chladným, modrým odleskem oceli. Dva palce od srdce se špička nože zastavila, zadržená zoufalým vzepětím sil k smrti odsouzeného člověka. Jeho rozšířené oči vypadaly, jako by nic neviděly. Odrážela se v nich jakási nekonečná, skleněná hlubina, i když byly upřeny na dýku, jež pro ně teď znamenala střed vesmíru. Co jiného ještě mohly vidět? Potápějící se lodě, nad nimiž se s bubláním uzavíraly vody černých moří? Pobřežní města, zachvácená plameny, kde se křik žen mísil s kletbami lupičů, sklízejících krvavou žeň? Černá moře, šlehaná šílícími větry, s oblohou znásilňovanou klikyháky blesků? Dým, oheň a rudé ruiny... černé postavy, houpající se pod brlením lodi... zkroucená těla, padající z prkna na zádi... přízrak bílé dívky, jejíž bledé rty šeptají zoufalé prosby?
Z Hardrakerových rtů najednou vyrazil hrůzný výkřik. Kaneova ruka padla dolů... čepel dýky se ponořila do hrudi. Mary Garvinová se na schodišti odvrátila a přitiskla obličej k vlhké zdi, aby to neviděla, a zacpala si uši rukama. Dýka z Hardrakerovy ruky vypadla. Pokoušel se uvolnit pravou ruku ve snaze odtlačit vražedné ostří, ale Kane jej nepřestával držet jako v lisu. Bolestí se svíjející pirát Kaneovu ruku přesto nepustil. Před tváří Smrti chtěl bojovat dál, ale Kane nepřestával tlačit a státe víc nořil svou dýku, palec po palci se přibližoval k srdci své oběti. Tento pohled zmrazil krev v žilách všech diváků, na čela jim vyrazil pot. Kaneovy oči ale ani na okamžik vítězoslavně nezazářily. I on si dobře pamatoval krví zbrocenou palubu a podobu štíhlé, mladé dívky, žadonící o smilování.
Hardrakerovy výkřiky, přecházející do vyděšeného pískání, začaly být nesnesitelné. Nebyl to křik zbabělce, lekajícího se tmy, ale slepé, nevědomé vytí člověka v agónii. Dýka se do jeho prsou ponořila už skoro po jílec, když v tom se křik přerušil hrůzným zachrčením a nastalo ticho. Z kacířských úst vyrazila krev a ruka, jíž Kane křečovitě svíral levicí, bezvládně klesla. Teprve pak korzárovy prsty pustily Kaneovo zápěstí, povolené smrtí, jíž se tak zoufale snažily odehnat.

*

Celou sklepní místnost zahalovalo ticho jako bílý rubáš. Když Kane vytáhl dýku z nebožtíkovy hrudi, vytryskl z rány tenký pramínek krve, který ale po chvilce zmizel. Puritán bezmyšlenkovitě proťal čepelí vzduch, aby setřásl těch několik rudých kapek, jež se udržely na oceli, a když se tak dýka zaleskla ve svitu lucerny, Jackovi Hollinsterovi se zazdálo, že zahlédl záblesk blankytného plamene - plamene, jenž byl uhašen šarlatem krve.
Kane sáhl pro svůj rapír. V tomže okamžiku Jack Hollinster, probouzející se z jakéhosi hlubokého transu, postřehl, že zákeřný Sam zvedá pistoli a míří na puritána. Zareagoval instinktivně. Sam po zásahu těžkou kulí jen vykřikl a padl dozadu, jeho pistole vystřelila do vzduchu. Podvodník stál ale přímo pod lucernou. Když byl zasažen, v pádu rozhodil ruce, hlaveň jeho pistole trefila do lucerny a sklep se ponořil do naprosté tmy.
Tma byla okamžitě plná písklavých, klejících hlasů. Sudy a soudky se rozsypaly, lidé začali padat jeden přes druhého, hlasitě si nadávali, ozvalo se řinčení oceli a střely z pistolí, když piráti po hmatu hledali zbraně a poslepu stříleli. Někdo zoufale vykřikl, když jej zasáhla jedna z oněch zbloudilých střel. Jack chytil dívku pod paží a napůl ji nesl a napůl táhl po schodech nahoru. Mary klouzala a zakopávala, nakonec se jim ale podařilo dorazit k východu a otevřít těžké dveře. Trocha světla, jež pronikla pootevřenými veřejemi dovnitř, ukázala tmavou siluetu člověka, spěchajícího hned za nimi, i masu lidí, zmítajících se na úpatí schodiště.
Hollinster na něj namířil druhou, nabitou pistoli, zadržel jej ale Kaneův hlas:
"To jsem já... Kane... mladíku. Rychle i s dívkou za dveře!"
Hollinster poslechl a Kane, vpadnuvší hned za ním, se otočil a zabouchl těžké dubové dveře těsně před vyjící hordou, ženoucí se za nimi. Dotlačil pevnou závoru na její místo a pak o krok ustoupil. Zevnitř k nim dorazil chór tlumených výkřiků, rány a zvuk střelby. Na několika místech, tam, kde do nich z druhé strany udeřily kule, se dřevo dveří vyboulilo, žádná z měkkých, olověných kulí nedokázala jejich silná, tvrdá prkna prorazit.
"Co teď?" otázal se Jack, obraceje se na vysokého puritána. Teprve v tom okamžiku zjistil, že u jeho nohou leží schoulená postava, mrtvý pirát s kruhy v uších a se šátkem na hlavě, vedle nějž se na zemi válí dýka s mušketou. Bezpochyby strážný, jehož službu nečekaně ukončilo bodnutí Kaneova rapíru.
Puritán lhostejně odkopl mrtvolu stranou a pak pokynul oběma milencům, aby jej následovali. Vydal se nahoru po dřevěném schodišti, minul ve tmě ponořenou chodbu a zastavil se v další místnosti, osvětlené světlem tlusté svíce, stojící na stole.
"Počkejte chvilku," přikázal. "Nejhorší z nich zastali dole, jsou tu ale ještě stráže před domem, pět nebo šest lidí. Podařilo se mi proklouznout mezi nimi, když jsem šel sem, ale teď měsíc svítí jasně a my musíme být opatrní. Vyhlédnu oknem, abych se přesvědčil, zda tu některý z nich není."

*

Když zůstali v pokoji sami, pohlédl Jack s láskou a žalem v očích na Mary. Dívka se dosud nikdy v životě nesetkala s takovým ponížením a násilím. Měla tvář tak bledou, že Jack začal uvažovat, zda se jí vůbec někdy na líčka vrátí přirozená barva. Z jejích rozšířených očí pořád ještě vyzařovala hrůza, ačkoli na svého milého hleděla s bezmeznou důvěrou. Něžně ji objal.
"Mary, moje milá..." promluvil něžně, ale ona, pohlížejíc nad jeho ramenem, najednou vykřikla a v očích se jí objevila hrůza. V téže chvíli zaslechl vrzání zrezivělých závěsů. Hollinster se bleskurychle otočil. Ve zdi, kde předtím bylo jen hladké ostění, zela teď černá díra otevřeného průchodu. A v ní stál George Banway - s lesknoucíma se očima, v potrhaném oděvu a se zvednutými pistolemi.
Jack odstrčil Mary stranou a namířil svou zbraň. Dva výstřely se slily v jeden. Hollinster cítil, jak mu střela prosekla kůži na tváři jako doruda rozžhavená břitva. Z košile na prsou sira George se utrhl notný kus látky a její majitel zaklel a padl dozadu. Jack se rychle obrátil k vyděšené dívce, jenže v tom se Banway objevil znovu. Dýchal ztěžka, jakoby lapal po dechu, nevypadal ale na raněného a na jeho

oděvu nebyla ani stopa krve.
Jack stál udiven s ještě kouřící pistolí v ruce, věděl totiž, že jeho kule trefila cíl, když v tom mu sir George uštědřil silnou ránu pěstí do čelisti. Hollinster padl, Banway chytil dívku a svíraje její paži v brutálním sevření, odtáhl ji za sebou průchodem, který zavřel pomocí tajného závěru. Solomon Kane, který se vrátil do pokoje tak rychle, jak jen ho dokázaly nést jeho dlouhé nohy, spatřil Hollinstera škrábajícího a pěstmi bušícího do hladké zdi. Několik rychlých, udýchaných slov, promíchaných s divokými kletbami a nadávkami na svou adresu, vysvětlilo Kaneovi, co se tu stalo.
"To nad ním musel držet ochrannou ruku sám Satan!" vybuchl bezmocně mladík. "Střelil jsem ho přímo do prsou a on není ani raněn! Ech, jsem já to hlupák, naprostý pitomec! Stál jsem tu jako sloup, místo abych ho praštil kolbou jako kyjem... stál jsem tu, já slepý a hluchý hlupák, zatím co on..."
"To já jsem hlupák, protože mi nedošlo, že v takovém domě mohou být tajné chodby," ozval se puritán. "Je jasné, že ten tajný průchod vede do sklepa. Počkej..." zadržel Hollinstera, který se bezúspěšně snažil otevřít průchod pomocí šavle mrtvého námořníka, již přinesl Kane. "I kdyby se nám podařilo otevřít dveře a dostat se do sklepa, ať už tudy nebo dveřmi z chodby, budeme zastřelení jako králíci. Uklidni se na chvilku a přemýšlej. Viděls tu tmavou chodbu, vycházející ze sklepa? Mám pocit, že tam musí být tunel, vedoucí mezi skaliska u moře. Banway měl už dávno kšefty s pašeráky a piráty. Nikdo ale nikdy neviděl, že by byly z domu nebo do něj dopravovány nějaké náklady. Z toho vychází, že tady musí být nějaký tunel, spojující sklep s pobřežím. Můžeme se tedy domnívat, že ti lumpové, spolu se sirem Georgem, který se teď už nikdy neopováží ukázat v Anglii, prchají tím tunelem a budou se chtít dostat na loď. Musíme si pospíšit přes pláž a dopadnout je u východu."
"Tak, ve jménu Božím, nemarněme čas!" vykřikl mladík, otíraje si z čela studený pot. "Dostanou-li se na ten pekelný koráb, nikdy se nám Mary nepodaří zachránit!"
"Začínáš zase krvácet," zabručel Kane, když si jej důkladně prohledl.
"To nic není! Och, na milost Boží!"

5. "Půjdu za vycházejícím sluncem"

Hollinster pospíchal za Kanem, jenž sehnutý přeběhl k domovním dveřím, otevřel je a vyskočil ven. Mlha už opadla a na obloze jasně svítil měsíc, odhalující na sto metrů vzdálené hrany skalisek, visících nad pláží, a za nimi na kotvě stojící zlověstný koráb. Před domem nebyli žádní strážní. Kane a Jack netušili, zda poplašeni hlukem v domě uprchli, nebo zda ještě předtím dostali rozkaz vrátit se na pláž. V každém případě tam nebyl nikdo. Skaliska stála podél pláže jako ponurá, černá stěna, jako trosky pochmurných domů, skrývala vše, co se dělo na pobřeží.
Oba muži bleskurychle proběhli otevřeným prostorem. Kane ani nevypadal, jakoby před chvilkou svedl vražedný souboj na život a na smrt. Byl jako z pružné oceli a z toho běhu se ani nezadýchal. Hollinster se ale třásl při každém kroku. Byl oslaben starostmi, vzrušením i ztrátou krve. Na nohou jej držela jen jeho láska k Mary a bezmezná zoufalost.
Když se přiblížili ke skalám, zpomalili, protože zaslechli vzrušené hlasy. Hollinster byl schopen skočit mezi skaliska a zápasit s každým, na koho by tam narazil, Kane jej ale zadržel. Společně se tiše přikradli na skalní polici a pak vleže na břiše vyhlédli dolů.
Měsíční světlo jim ukázalo piráty, kteří se na palubě lodi připravovali zvednout kotvy.
Dole pod nimi ale stála skupinka mužů. Dlouhá šalupa, plná lupičů, už přirážela k lodí, druhá pak čekala na vlnách se spuštěnými vesly, zatímco náčelníci bandy vedli na pláži nějaký spor. Útěk tunelem zřejmě proběhl bleskově. Kdyby se sir George nevrátil pro dívku - v čemž měl, konečně, nebetyčné štěstí - všichni by teď už byli na palubě. Kane a Jack ze svého místa viděli nevelkou jeskyni, jejíž vchod zakrýval teď odsunutý velký balvan.
Sir George a Ben Allardine stáli proti sobě a sveřepě se hádali. Mary se svázanýma rukama a nohama ležela u jejich nohou. Když to Hollinster viděl, chtěl vyskočit, ale Kane jej okamžitě přidržel.
"Beru tu holku na palubu!" řval rozzuřený Banway.
"A já říkám, že ne!" nesouhlasil Allardine rozhodně. "Nevzejde z toho nic dobrého! Podívej se! Hardraker, který s tebou o ni smlouval, leží v kaluži krve ve tvém sklepě! Ženské přinášejí smůlu a ničí

soulad mezi muži... Vem tu holku na palubu, a ještě než vyjde slunce, budeme tu mít tucet podříznutých hrdel! Říkám ti, zabij ji tady a..."
Obrátil se k dívce. Sir George mu odstrčil ruku a tasil rapír, to už Jack ale neviděl. Odstrčil Kaneovu ruku, vyskočil a vrhl se ze skalní police. Piráti při pohledu na něj začali křičet, zřejmě soudili, že na ně zaútočila větší skupina. Dali se do veslování ponechávajíce důstojníka i Banwaye svému osudu.
Hollinster se vztyčil a nejistým krokem se vrhl k oběma nevěřícně zírajícím mužům. Allardine padl s roztříštěnou lebkou dřív, než se mu podařilo tasit zbraň, ale siru Georgeovi se podařilo odvrátit druhý zuřivý útok.
Šavle je nešikovná zbraň, nehodí se ani k šermu, ani k rychlému vyřízení protivníka. Jack už dokázal svou šermířskou převahu, když s Banwayem bojoval rovným ostřím, ale tady, neuvyklý těžké, zakřivené zbrani, rychle slábl a ztrácel síly. Banway byl ale naprosto svěží.
Po několik sekund se Jackovi dařilo držet šlechtice v defensivě. Zuřivě útočil, ale pak, přes svou zuřivou nenávist a zoufalství, začal ustupovat. Banway s mrazivým úsměvem na snědé tváři, jej častokrát zasáhl - tu do tváře, tu do hrudi, tu do paže; nebyly to hluboké rány, jen škrábnutí, jež ale silně krvácela, čímž se přičiňovala o rychlejší ztrátu sil.
Sir George použil rychlou fintu, po níž mělo následovat rozhodující bodnutí, ale nohy mu uvázly v sypkém písku, ztratil rovnováhu a zoufale zamával rukama, čímž odkryl celé tělo. Jack, i když mu krev zalévala oči, svou příležitost postřehl a vložil celou sílu do jediného zoufalého seknutí. Skočil dopředu a sekl ze strany, mířil ostřím šavle na Banwayovo tělo mezi ramenem a bokem. Tato rána měla rozseknout žebra a ponořit se do plic, ale čepel šavle se místo toho s řinčením rozpadla, jako by byla skleněná. Udivený Jack uskočil a odhodil už zbytečný jílec.
Sir George se rychle zvedl a zaútočil s divokým vítězoslavným výkřikem. Ale když jeho rapír, mířící na Jackovu odkrytou hruď, zasvištěl vzduchem, padl mezi ně najednou velký stín. Čepel Banwayova rapíru byla nepředstavitelně snadno odražena stranou.
Hollinster, plazící se pryč jako had, viděl Solomona Kanea, visícího jako velký černý mrak nad sirem Georgem. Puritánův dlouhý rapír, nemilosrdný jako sám osud, tlačil šlechtice v zuřivém šermu na ústup.

*

Měsíční svit zaléval dlouhé, bleskurychle tančící stříbřité čepele studeným ohněm. Hollinster, sledující souboj, se naklonil nad napůl omdlelou dívku a pokoušel se zesláblýma, rozechvělýma rukama rozvázat její pouta. Slyšel už kdysi o Kaneově nepřekonatelném šermířském umění, teď měl příležitost vidět jej na vlastní oči, i když - jako milovník šermířského umění - litoval, že se Kane nebije s lepším soupeřem. Ačkoli byl sir George uznávaným šermířem a v okolí znám tím, že s oblibou vyhledává souboje, Kane si s ním jen pohrával. Kane byl nejen vyšší, těžší, silnější a měl delší ruce, vlastnil také další trumfy - přes svou výšku Banwaye převyšoval rychlostí, co se týče obratnosti, šlechtic vedle něj vypadal jako zelenáč. Každý Kaneův pohyb byl neobyčejně úsporný, i když nedostatek nadšení jeho stylu poněkud ubíral na kráse. Nedělal široké, efektní úniky, ani dlouhé, úžasné útoky. Ale každý jeho pohyb byl přesný, ani na okamžik nepůsobil zmateně ani příliš vzrušeně. V Anglii i na pevnině byl Hollinster svědkem mnohem efektnějších a pohlednějších soubojů, ale teď, když sledoval Kanea, pochopil, že nikdy neviděl, aby se někdo bil s takovou technickou dokonalostí, s takovou chytrostí a vražednou lhostejností, jako tento vysoký puritán.
Měl pocit, že by Kane svého soupeře dokázal probodnout první ránou, ale to puritán zřejmě neměl v úmyslu. Držel se blízko, bezustání mířil špičkou do obličeje svého soupeře. Neustále mladého šlechtice tlačil do defensivy, hovořil k němu chladným, bezbarvým hlasem, aniž by třeba jen na sekundu přerušil souboj, jako kdyby jeho paže a jazyk byly na sobě vzájemně naprosto nezávislé.
"Kdepak, mladíku, nemusíš mi odkrývat hruď. Viděl jsem, jak se Jackova šavle roztříštila na tvém boku a nebudu to riskovat svým rapírem. Rád bych, aby zůstal takový, jaký je - silný a pružný. Nemusíš se ale stydět, sire. I já jsem někdy oblékal pod košili ocelový krunýř, i když ten můj se mi nezdál tak tvrdý, jako tvůj, který dokázal zadržet i z těsné blízkosti vystřelenou kuli. Jenže Pán ve své neskonalé spravedlnosti a laskavosti sestavil člověka tak, že ne všechny životně důležité orgány mohou být skryty v

hrudi. Kdybys poněkud lépe vládl zbraní, sire Georgi… Až se vás stydím zabít... Ale co se dá dělat, když člověk zašlapuje zmiji, nevšímá si jak je dlouhá."
Tato slova byla vyřčena vážně, takřka pohřebním hlasem, v němž nebyl ani stín sarkasmu. Jack dobře věděl, že to s Kaneovy strany není výsměch. Obličej sira George byl neobyčejně bledý, v měsíčním světle přímo popelavý. Paži měl zřetelně znavenou, hýbala se těžce, jakoby byla z olova. A zatím ten velký ďábel v černém na něj dotíral stejně hbitě jako zpočátku, odrážeje všechny jeho zoufalé pokusy až nelidsky snadno.
Najednou se Kane zamračil, jakoby před sebou měl nepříjemný úkol a chtěl ho vyřídit co nejdříve.
To, k čemu teď došlo, bylo příliš rychlé, než aby to čikoliv oči dokázaly postřehnout. Hollinster už nijak nepochyboval, že Kaneovo šermování může být i efektní, bude-li si to přát. Jack postřehl nečekaný záblesk finty, namířené na ruku - rychlý, oslepující pohyb lesklé ocele - po němž se sir George Banway svalil k nohám Solomona Kanea mrtev. Z levého oka mu vytryskl tenký pramínek krve.
"Očním důlkem přímo do mozku," prohlásil Kane pochmurně a otřel ostří rapíru, na němž utkvěla jediná osamocená kapka krve. "Ani nevěděl, co se stalo. Zemřel, aniž by si to uvědomil. Kéž by Bůh způsobil, aby každá smrt byla stejně rychlá. Přesto je mi ale těžko u srdce, protože to byl mladíček, jakkoli špatný, a nevyrovnal se mi v zacházení se zbraní. Nu což, Pán nás rozsoudí ve dni Posledního soudu."
Mary zasténala v Jackově náruči, jakoby se probouzela z letargie. Nad celým okolím se začínalo šířit podivné světlo a Hollinsterovy uši zaslechly typické praskání.
"Podívejte se! Dům hoří!"
Z černé střechy Banwayova domu šlehaly plameny. Prchající piráti museli založit oheň, který se teď rozhořel tak silně, až překryl svit měsíce. Šarlatová záře se odrážela v krvavých odlescích od mořské hladiny a pirátská loď, obracející se právě k otevřenému moři, vypadala, jakoby plula po krvavém moři. I její plachty v té záři rudě zasvítily.
"Odplouvá oceánem krve!" vykřikl Kane, v němž se probudily skrývané pověry a láska k poezii. "Odplouvají krví a jejich plachty jsou krvavé! A za nimi jde smrt a hrůza, jež je vedou až do pekel! Krvavý bude jejich konec. Čeká je temný osud!"
Najednou fanatik naprosto změnil náladu a obrátil se k Jackovi a dívce.
"Ošetřím a zavážu ti rány, chlapče," řekl měkce. "I když se mi nezdají být příliš závažné a navíc slyším na vřesovišti dusot mnoha kopyt, takže tví přátelé tady jistě budou co nevidět. Z každého utrpení se rodí síla, mír a štěstí. Snad budou po této strašné noci vaše cesty přímější."
"Kdo jste?" vykřikla dívka a klekla si před ním. "Nevím, jak vám mám poděkovat..."
"Už jsi mi poděkovala dost, maličká," odvětil podivný cizinec něžně. "Stačí mi, že jsi unikla svým pronásledovatelům a že tě vidím zdravou. Můžeš rozkvést, vdát se a porodit silné syny a ruměné dcerky."
"Ale kdo jsi? Odkud přicházíš? Co hledáš? Kam jdeš?"
"Jsem poutník bez domova," v jeho chladných očích se objevil nějaký podivně neuchopitelný, skoro mystický záblesk. "Přicházím ze západu a půjdu za vycházejícím sluncem, kamkoli Pán nasměruje mé kroky. A hledám... snad jen spásu své duše. Přišel jsem sem po cestě pomsty. Teď vás musím opustit. Jitro se blíží a nechtěl bych, aby mne zastihlo v nečinnosti. Možná, že vás už nikdy nespatřím. Můj úkol je splněn, došel jsem na konec dlouhé, krvavé cesty. Krvežíznivý lupič nežije. Najdou se ale další lumpové, jiné cesty msty a odplaty za zlo. Plním jen vůli Boží. Dokud zlo kvete a křivda vládne, dokud slabé bytosti, lidé či zvířata, jsou mučeny, nebude pro mne odpočinku pod žádným nebem, ani oddechu v žádném loži. Sbohem!"
"Zůstaň!" vykřikl Jack a v očích se mu najednou objevily slzy.
"Počkejte, prosím, pane!" zvolala Mary, natahujíc za ním svou bílou paži.
Vysoká postava už ale zmizela ve tmě, z níž nezaslechli ani nejlehčí zvuk kroků.

Přeložil Jiří Pilch